

μὴ βλασφημίας, ὁ μὴ ἀμαρτήσας διὰ βλασφημίας Ἦπ. (Ἰωάνν.) Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Τραπ.): *Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐπέθανε ἀβλαστήματος* (ἦτοι χωρὶς ποτὲ νὰ βλασφημήσῃ ἐν τῇ ζωῇ του) Τριφυλ. Συνών. ἀβλάστημος.

ἀβλάστημος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλαστημῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ βλασφημῶν τὰ θεῖα, ὁ μὴ ἀμαρτάνων διὰ βλασφημιῶν: *Ἀβλάστημος ἄρθετος*. Συνών. ἀβλαστήματος, ἀντίθ. βλαστημῖαρις, βλάστημος.

ἀβλάστητος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.—Λεξ. Κομ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβλάστητος.

1) Ὁ μὴ βλαστήσας, ὁ μὴ ἀναδώσας βλαστοὺς Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.—Λεξ. Κομ. Λάουνδ.: *Ἀμπέλι ἀβλάστητο* Πελοπν. *Περγουλέα ἀβλάστητη* (περγουλέα = κληματαρεά) Κεφαλλ. Συνών. ἀβλαστήτωτος 1, ἀβλαστός. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα, ἄτεκνος Πελοπν.: *Παντρεύτηκε κ' εἶναι ὄγδ' κούτσουρα, εἶν' ἀβλάστητος*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβλαστήτωτος 2.

ἀβλαστολόγητος ἐπίθ. Πελοπν. (Κόρινθ.) κ.ά. ἀβλαστολόγητος Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀβλαστολόγιστος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀβλαστολόγιστος Ἦπ. ἀβλαστολόγιστος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀβλαστολόγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλαστολογῶ. Ὁ τύπ. ἀβλαστολόγιστος κατ' ἀναλογ. τῶν ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγομένων εἰς -ιστος.

Ὁ μὴ βλαστολογημένος, τοῦ ὁποῖου δηλ. δὲν ἀπεκόπησαν οἱ περιττοὶ βλαστοὶ διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ὁ ὑπόλοιπος κορμός, συνήθως ἐπὶ τῆς ἀμπέλου ἐνθ' ἄν.: *Ἀμπέλι ἀβλαστολόγητο* Κόρινθ. κ.ά. *Ἀβλαστολογία* τὰ ἔχον ἀκόμα τ' ἀμπέλια Αἰτωλ.

ἄβλαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.—Λεξ. Λάουνδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄβλαστος.

Ὁ μὴ βλαστήσας, ὁ μὴ ἀναδώσας βλαστοὺς, κλάδους, συνήθως ἐπὶ δένδρων, κλημάτων κττ. ἐνθ' ἄν.: *Λέδρο-ἀδέλι ἄβλαστο* Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβλάστητος 1.

ἀβλέμονας ὁ, Κεφαλλ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,68 ΑΤραυλάντ. Ἐξαδέλφ. 14 καὶ 23 ἀβλέμονας Ἦπ. Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου. Κατὰ ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. Zeitschr. 30 (1930) 236 ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βλέμμα *ἀβλέμων βυθός (ἐνθα βλέμμα δὲν δύναται νὰ φθάσῃ). Κατὰ ΣΜενάρδ. ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 7 (1930) 241 ἐκ τοῦ εὐλίμενος.

1) Ὁρμος κατάλληλος πρὸς ἀγκυροβολίαν Ἦπ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά.: *Ἔτσι, χωρὶς σκέψι βγαίνει ἀπὸ τὸν ἀβλέμονα νὰ πάῃ 'ς τὸ κανάλι ΑΤραυλάντ. ἐνθ' ἄν. 23. Ὡ, γιατί δὲν ἐπιγνώμαστε 'ς τὸν ἀβλέμονα!* ΑΤραυλάντ. ἐνθ' ἄν. 14. 2) Βαθεῖα καὶ ἀδιόρατος ὁπὴ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης Κεφαλλ. β) Βαθεῖα θάλασσα Κεφαλλ.—ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Πῶς τοῦ πελάου ὁ ἀβλέμονας, πῶς ὁ βυθὸς τῆς λίμνης νὰ στίβουνε, νὰ πατηθοῦν κὶ ὁ χαλασμός νὰ πάψῃ (τοῦ πελάου ὁ ἀβλέμονας κατὰ περίφρ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ ἀβλέμονας). || Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ πολλοῦ: Φρ. *Τρώει ἕναν ἀβλέμονα*,

ἔφαγε τὸν ἀβλέμονα (ἐπὶ πολυφάγου) Κεφαλλ. Συνών. φρ. *τρώει ἕνα περιδρομο*, *τρώει τὴν ποταμοθάλασσα*, *τρώει ἕναν ἄδυσο* (ἰδ. ἄδυσος), *ἔφαγε ἕναν Ἄδη*.

γ) Αὐλαξ σχηματιζομένη εἰς τὸν πυθμένα ἀβαθῶν μερῶν τῆς θαλάσσης ἕνεκα τοῦ ρεύματος τῆς παλιρροίας Στερελλ. (Μεσολόγγ.) 3) Χαράδρα μεταξὺ δύο ὁρέων διαπνεομένη ὑπὸ αἔρος Σάμ. 4) Μεταφ. ὁ τρώγων πολὺ, ἀδηφάγος (διότι ὁ ἀβλέμονας πιστεύεται ὡς πλατὺς καὶ βαθὺς) Κεφαλλ.

ἀβλεμόνι τό, Ἦπ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά.—ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,53 ἀβλεμόν' Ἦπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβλέμονας.

1) Βαθεῖα καὶ ἀδιόρατος ὁπὴ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης Κεφαλλ. β) Βαθεῖα θάλασσα Κεφαλλ. || Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς Ἦπ.: Ἄσμ.

Εἶν' ἀβλεμόνι ὁ πόνος μου, πέλαγο δίχως ἄκρη (ἦτοι μέγας, ὑπερβολικός). 2) Μέρος ἀόρατον ἕνεκα θυέλλης ἢ τῆς περιβαλλούσης ὁμίχλης ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ὁ Ζάλογγος δὲ φαίνεται, τὸν ἔχωσε ἡ χιονούρα κ' ἡ πυκνωμένη συγνεφία, κατὰ τὴν Ἄρτα μπόρα! *Ἀγνάντεψ' ἄχ' τὸ Σέσοβο, ἡ Λούτσα εἶν' ἀβλεμόνι* (ἦτοι περιβάλλεται ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης). 3) Καιρὸς θυελλώδης καὶ σκοτεινὸς Ἦπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

ἀβλεπος ἐπίθ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. ἀνέγλεπος Στερελλ. (Ἀμφ.) κ.ά. ἀνάβλεφτος ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 38.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλέπω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Περὶ τῶν τύπ. ἀνέγλεπος καὶ ἀνάβλεφτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1δ. Πβ. καὶ μεσν. ἀβλεπτος = ἀόρατος.

Παθ. ὁ οὐδέποτε ἢ σπανίως μόνον βλεπόμενος, ἀθέατος ἐνθ' ἄν.: *Ἀβλεπος κατάντησε Παξ. Ἀβλεπη γυναῖκα*, ποτὲ δὲ φαίνεται 'ς τὸν κόσμον Κεφαλλ. || Ποίημ.

Καὶ κάποτε περνᾷ ψηλὰ ἀπ' τ' ἀλώνια ὁ νυχτοπάτης καὶ κρᾶζει μὴ καὶ χάνεται ἀνάβλεφτος 'ς τὰ πλάγια (νυχτοπάτης = εἶδος πτηνοῦ) ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Ἐνεργ. ὁ μὴ ἰδὼν τι ἐνθ' ἄν.: *Καημένε, σὰν ἀνέγλεπος κάνεις!* (πρὸς λαίμαργον) Ἀμφ. Συνών. φρ. *σὰν νὰ μὴ τὸ εἶδες ποτὲ 'ς τὰ μάτια σου!*

ἀβλόγητος ἐπίθ. ἀνευλόγητος ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 117 ἀνευλόγητος Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) ἀνευλόγητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) ἀνευλόγητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβλόγητος Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀβλόγητος Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Παξ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀβλόγ'τους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. ἀβλόγητους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βλογῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀνευλόγητος ἦδη μεσν.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ εὐλογηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως Κρήτ. Παξ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά.: *Ἀβλόγητος ἄρτος* Κρήτ. *Ἀβλόγητα κόλλυβα* αὐτόθ. *Ἐπέθανε τὸ μαραμμένο παιδί ἀβάφτιστο κὶ ἀβλόγητο* Παξ. β) Ὁ μὴ ἐγκαινισθεὶς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: *Ἐνα μόνο φτωχοκκλησιδάκι μέσ' 'ς τὸ λόγγο 'ρεῖλιο κὶ ἀνευλόγητο ποῦ τό 'χε τάμα κάποιος Χριστιανὸς καὶ τό 'χτισε, μὰ δὲν ἐδιάβηκε δεσπότης νὰ τ' ἀγιάσῃ.*

2) Ὁ μήπω στεφθεὶς ἢ μὴ γενόμενος νόμιμος σύζυγος διὰ στέψεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ